

BLANCHE AUGUST

KALLE
SAUKKO

August Blanche

Kalle Saukko

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24178732

Kalle Saukko:

ISBN <http://www.gutenberg.org/ebooks/33937>

Содержание

KALLE SAUKKO

4

Конец ознакомительного фрагмента.

9

Kalle Saukko

KALLE SAUKKO

Kalle Saukko, Kaivokadun varrella asuvan tynnyrisepän poika, ei oikeastaan ollut minun kumppanini, sillä hän kävi koulua pastori Rhodinin luona, joka oli kunnian-mies, mutta luki paraasta päästä hepreankielistä raamattua sekä tutki Swedenborg'in salanäkyjä. Siis hänen oppilaansa olivat hyvin perehtyneet näihin aineisiin, vaikk'eivät muita opittavaansa liioin osanneet. Kalle Saukko oli Rhodinin lempi-oppilas ja hoiti osaksi opettajansa taloutta. Hän kantoi vettä, kävi ostamassa tuoretta juustoa aamiaiseksi, pinosi syksyllä halot ja sahasi sekä hakkasi ne talvella, ja tämä kaikki häneltä sujui erinomaisen näppärästi, sillä jo viidentoista vuotiaana Kalle oli ko'okkaampi ja väkevämpi kuin moni viisikolmatta-vuotisena.

Minä tulin Kalle Saukon tuttavuuteen seuraavalla tavalla. Kalle vihasi ja vainosi kaikkia vieraita koululaisia. Kerran hän myöskin Klaaran koulun oppilaita hätyytti, ja minä, joka siihen aikaan olin tämän koulun väkevin ja rohkein oppilas, pidin itseni velvoitettuna menemään tätä uutta Goliatia vastustamaan, mutta taisteltuani tulin kokonaan voitetuksi ja olisin varmaankin menettänyt sekä kädet että jalat, ellei torimuija, jolta joka

päivä ostin siirappikaramellia, olisi hieronut sovintoa meidän välillämme.

Siitä hetkestä olimme tuttavია, Kalle ja minä, ehkä emme juuri aivan hyviä ystäviä, varsinkaan niin kauan kuin sinervät näkyvät käsissäni ja sääriissäni. Mutta Kalle Saukko tuli aikojen kuluttua ylioppilaaksi, vaikka suurella vaivalla, ja oltuaan kaksi vuotta akatemiassa, sai hän isältään kirjeen, jossa tämä vaati häntä viipymättä suorittamaan teologian pikkututkintoa, jotta, kuten tynnyrisepän sanat kuuluivat, poika saisi arvonimen: "teologian kandidaati", vaan tutkinnossa kävi teologia Kallelta päin mäntyä. Hän jäi kuitenkin yliopistoon vastaiseksi, saadakseen tieteellistä oppia, jossa ei hän kuitenkaan järin karttunut, vaikka hänellä oli jokseenkin hyvä kyky. Mutta erinomaisesti taipui hän tekemään kaikellaisia temppuja. Hän oli mahanpuhujia, taisi osoitella kukkoja ja porsaita, vetää sormikoukkua y.m., ja paljon hänestä pidettiin kumppanien kesken hänen rehellisen, suoran luontonsa puolesta, sekä erittäin suuren väkevyytensä takia.

Vaikka olikin Kalle näin lahjakas, hänestä luultavasti kuitenkin olisi tullut muinais-jäännös Upsalan yliopistoon, jollei eräs asia olisi tapahtunut, joka vaikutti hänen tulevaisuuteensa. Ekström niminen vanhempi ylioppilas, joka oli koti-opettajana maalla, vapaaherrallisessa perheessä, tahtoi, saattaaksensa pikemmin suorittaa maisterin tutkintoansa, olla kesän Upsalassa ja etsi itsellensä siksi aikaa sijaista, joka opettaisi kahdentoista-vuotista nuorta paronia, mutta ei sattunut saamaan ketään muuta

halullista kuin Kalle Saukon, joka luultavasti piti opettajan virkaa mukavampana, kuin oppilaana olemista. Sitä paitsi oli hän kuullut vapaaherran kartanossa löytyvän erinomaisen hyviä kalavesiä sekä metsästysmaita ja näitten arvoa Kalle kyllä käsitti. No niin, hän meni kun menikin koti-opettajaksi ja tuli myöhään eräänä kesäiltana vapaaherran kartanolle, joka oli kauniissa seudussa Itä-Göötinmaalla.

Keikuttaen huonoilla kyytirattailla, ajoi hän aina hovin portaille asti, astui maahan ja kääntyi erään hienosti puetun palvelian puoleen, joka juuri tuli alas tuon linnamaisen rakennuksen portaita pitkin.

"Minä olen uusi opettajanne", virkkoi Kalle Saukko, "mene oitis ilmoittamaan tulostani herrasväellesi!"

"Armollinen herrasväkeni on illallisella naapurilassa", ilmoitti palvelia.

"Vai niin, no näytä siis, missä huoneeni on, ja vie oitis kapusäkkini sisään", komensi uusi opettaja.

Palvelia, pitkävartaloineen mies, jolla oli vahva poskiparta ja viikset, oli ihan tottumaton näkemään aatelisia palvelioita näin kohdeltavan, eikä hän myöskään suuresti ihaillut akatemiallista sivistystä, vaan pisti nyt kädet taskuihinsa, tarkastellen nykyään tullutta kiireestä kantapäihin asti.

"Tuossa on opettajan huone", sanoi hän jotenkin röyhkeästi ja osoitti sormellaan erästä sivurakennusta; "mutta kapusäkki ... niin – minusta näyttää kuin jaksaisitte sen itsekkin kantaa."

"Mitäs sinä sanot, lurjus!" huusi Kalle, lähestyen palveliaa.

"Lurjus!" matki tämä; "veljen malja on vielä juomatta ja lurjus ehkä olette itse."

Mutta tuskin oli palvelia lausunut viimeiset sanansa, kun jo sai korvapuustin, joka viskasi hänen alas kyytihevoseen asti, ja vieläpä toisen, joka lennätti hevosen luota rattaitten viereen, ja ennenkuin hän ennätti tointua, koitettuaan tätä epämiellyttävää, mutta nopeaa kulkuneuvoa, tunsu hän sälytellyksi selkäänsä raskaan kapusäkin, hatturasian, kotelossaan olevan metsästyspyssyn, uistimia ja siimoja. Näin runsaalla taakalla täytyi hänen hinastaa eteenpäin jälessä seuraavan jalan hätyyttämänä, jonka voimia hän ehtimiseen sai kokea.

Tultuaan opettajan huoneeseen, paiskasi palvelia vihan vimmassa taakkansa aika mäjähdyksellä lattiaan, josta syystä hän nuolen nopeudella viskattiin pihalle pää edellä kukkapenkereeseen. Tämä kaikki oli käynyt niin tulisessa kiiruussa, että palvelia, siinä kun makasi tuoksuvilla kukkapatjoilla, ensin luuli nähneensä ilkeän unen, mutta kova kuumuus korvissa ja muutama verinolppu, joka nenästä pisarteli, vakuuttivat häntä siitä, että, jos tämä, virkaa tekevä isäntä olikin oikea riiviö, niin olipa pestikin hänen mukaisensa.

Kun uusi opettaja nyt oli näin asettunut tähän vapaaherran kartanoon, otti hän avaimen kammarinsa oven suulta, pani maata sekä nukkui väsyneenä pitkästä matkastaan, ja ehkäpä myöskin iltapalojen takia, joita hän oli nauttinut kolmessa viimeisessä kestikievarissa. Herättyään kello kahdeksan aamulla, – silloin hän tavallisesti nousi makuulta, – etsi hän vesikarahvinia, mutta

kun ei sitä löytynyt, hyppäsi hän vuoteeltaan, aukaisi pihaan päin olevan akkunan ja huusi tavallisella jyvällä äänellään: "Vettä! raitista vettä!"

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.